

figtsmæssig Maade, saa at der toges Noget fra det Ene og lægges til det Andet, maae være tilstræffelige.

Seg skal ikke nu gaae ind paa Stutterispørgsmaalet, men maae iøvrigt i saa Henseende være ganske enig med det ærede Medlem fra Maribo Amts 1ste Valgfreds (En Stemme: Han har ikke havt Ordet!) nei, jeg mener det ærede Medlem for Mariager (N. Hage); Enhver veed godt, hvem der vil af med Stutteriet. Seg skulde ikke have undladt at gaae ind paa denne Sag, dersom Udvalget ikke, paa Grund af, at der i det andet Thing foreligger et Lovudkast om denne Gjenstand, havde henvendt den tilligemed flere andre til Afgjørelse i selve Udvalget mellem anden og tredje Behandling; men dette Spørgsmaal vil jo ved Behandlingen af den forelagte Lov kunne afgjøres paa en fuldstændigere Maade, end vi her kunne gjøre det under Finantslovens Forhandling. — Der er blevet sagt af et æret Medlem (R. C. Pedersen), 'og det var egentlig det, der bragte mig til at begjære Ordet, at et af de største Klitfogne skulde være villigt til for Halvdelen af det, som Staten nu tilskyder, at overtage den Klit, der ligger ved Sognet, og holde den vedlige under de strengeste Betingelser, som af Staten maatte blive satte. Dersom dette Tilbud havde foreligget Ministeriet, førend Finantsloven var bleven affattet, og havde ligget for i en saadan bindende Form, at der derpaa kunde støttes Noget, saa tvivler jeg ikke paa, at Regjeringen, som jo er gaaet ind paa den Vej, at see at faae Klitvæsenet saavidt muligt lagt over paa Aarterne, ogsaa vilde have forelagt Forslag i denne Henseende. Nu staaer dette Tilbud, altid som Noget, der er værd at lægge Vægt paa, men som ikke for Diebliffet kan faae den mindste Betydning med Hensyn til Behandlingen her i Rigsdagen. Det forekommer mig iøvrigt, at det ærede Medlem kom i nogen Modsigelse med sig selv, idet han understøttede Regjeringens Forslag om at vedblive at give 1000 Rb. om Aaret for at have en reisende Tilshynsmand ved Beplantningen af Klitterne, thi, naar Klitfoguet, under hvilkeshemmelst strenge Betingelser det skal være, vil overtage Besørgelsen af Klitarbejdet paa den ligeoverfor dette Klitfognu liggende Klit for

Halvdelen af det, Staten hidtil har givet, saa overtager den med det Samme Beplantningen der. (R. C. Pedersen: Nei!) Maa, det overtager altsaa ikke Beplantningen? Vi see altsaa, at Tilbuddet ikke er fuldt saa reent, men saa kan det ærede Medlem (R. C. Pedersen) jo lægge Noget til for Beplantningen, saa kunne vi saa meget bedre spare den reisende Planteur. Seg skal ikke forfølge Sagen videre ligeoverfor det ærede Medlem; jeg har kun udtalt dette, for at vise, at de forskjellige Ting, som han synes at lægge Vægt paa, ikke hænge saa aabenbart og nødvendigt sammen. Seg er i det Mindretal, som fraraader at give Mere end 600 Rb. ud for dette Tilshyn, og jeg skal sige, hvorfor. Førend jeg gaar nærmere ind derpaa, maa jeg bringe i Erindring, at, foruden de 600 Rb., betales der den Bekommende Diæter og Rejsseudgifter. Den Løn, der gives ham, har han jo altsaa, om man vil, egentlig ikke for noget bestemt Arbejde, idet Diæterne jo dække Anvendelsen af hans Arbejdstid. Hvorledes ere vi i sin Tid komne til at give disse 1000 Rb. om Aaret? Den Mand, som tidligere tilbød sig at bringe denne Beplantning istand, var kommen frem med store Planer til Sjyllands Beplantning. Han havde vidst at skaffe sig Indgang og gjøre sig gjælbende, og han var vistnok ogsaa i mange Henseender en fortjenstfuld Mand. Der var mellem Rigsdagen og Regjeringen en svær Kamp for at forhindre, at man ikke af Hensyn til denne enkelte Mand's Stilling og Fortjeneste skulde blive fristet ind paa en Plan med Hensyn til Sjyllands Beplantning med Skov, som vilde være bleven umaadelig dyr, uden at noget Udbytte deraf med Sikkerhed kunde ventes. Jeg troer ikke, det vilde være passende at udtale mig om de særlige Forhold, hvori denne Mand stod, og som gjorde, at man ansaae det for rigtigt til en vis Grad at tage Hensyn til Regjeringens Duffe om at skaffe ham en vis aarlig Indtægt. Der blev her fra Thingets Side udtalt den Anskuelse, at forsaavidt man skulde anvende Midler til at plante i Sjylland, saa vare Klitterne det Første, man maatte ønske beplantet. Dette greb den vedkommende Mand med stor Begjærighed og gif ind paa det med alvorlig Nidkærlighed, og fra begge Sider troede man